

נגמר הדין פרק ששי סנהדרין

מה

עין משפט
נר מצוה

גמ' פרק אהר. כלומר מעט ממוט מלפניו ויש אומרים פרק חתיכה
גבר ולשון פרק בתריוויה לישני טורגליין: **והא אופס**. דלון אשה
נסקלת ערומה: **ור' יוסוס**. אמר לך 'אוחו' ללו למעושי אשה אחא
אלא לאורויו לן דנסקל ערוס דמאוחו נפקא לן בלא כסותו: **לא שנה**
סוף ולא שנה סוף. שהרי אין כאן תורה אור

יב א מיי' פני מהלות
סופה הלכה יא פת
עשין די:
יד ב מיי' פני מהלות
סנהדרין הלכה ה
סג עשין קא:

גמ' תנו רבנן האישי מכסין אותו פרק אחד
מלפניו ואישה שני פרקים בין מלפניה בין
מלאחריה מפני שכולה ערוה דברי ר' יהודה
וחכמים אומרים האישי נסקל ערוס ואין
האשה נסקלת ערומה ואי מעמייהו דרבנן?

ברור לו מיהא יפה. י"מ משום
דלרעך כמך לא שייך ממייס
דחייך קודמין י"מ משום דכתיב
כריש דקרא לא חקס ולא סטור
ולשון נקימה הייט מיהא כדאמרינן
לקמן בפ' ארבע מיתות (דף
נג) גבי נקוס ינקס כשהוא אומר
והכחי עליכס חרב כו' :

הוא אמר קרא *ורגמו אותו* מאי 'אותו' אילימא
הוא או לא את האשה הריא' אלא מאי 'אותו'
אותו בלא כסותו בלא אוחה בכסותה רבי
יהודה אומר 'אותו' בלא כסותו לא שנה אישי
ולא שנה אשה. למימרא דרבנן היישי
להרורא ורבי יהודה לא היישי להרורא
הוא איפכא שמענא לרו' דתנן [הכהן אוחו
בבגדיה אם נקעו נקעו ואם נפרמו נפרמו
עד שמגלה את לבה וסותר את שערה רבי
יהודה אומר אם היה לבה נאה לא היה
מגלה ואם היה שערה נאה לא היה סותר]

ורמינהי מה צור. הא דפריך
משור אהרס משום
דהתם נמי דרשינן שור ולא אהרס:
מה צור שיש בו כדי להמית.
בבב' (דף נז) פ"ה משום
דסתם צור עשרה וקשה לר"ת
אדרבה סתם צור יותר מעשרה
כדאשכחן ביוסף וירמיה שהשלתו
לצור וכדאשכחן בצור שמילא שמעאל
בן נתניה חללס וכאן פירש דסתם
צור אינו פחות מ' מיהא קשה דפריך
בריש בבב' (דף נז) וס' אילימא אב
והולדה פ' לא פ' כתיבי ולא עשרה
כתיבי ומשני והמת יהיה לו אמר
רחמנא וקיס להו לרבנן דעשרה
מיתה עבדי תשעה נזקין עבדי
מיתה לא עבדי אלמא מהתם ילפינן
ומפרי' דסתם צור הו' יותר מעשרה
ותריוויה לריבי דלי כתב רחמנא
והמת יהיה לו ה"ל בכל ענין שימות
אפילו בפחות מ' כתב רחמנא צור
ואי כתב רחמנא צור ה"ל בעומק כ"כ
דלי אפשר שלא ימות בו כתב רחמנא
והמת יהיה לו כדאי למות בו הייט
עשרה דקיס להו לרבנן דעבדי מיתה
והא דפריך התם סוף סוף זה אב
למיתה זה אב לניזקין א"ל דמי לא
כתיבי כלל סברא הוא כי היכי
דעשרה אב למיתה משום דיש בו כדי
להמית תשעה נמי אב לניזקין דיש
בו כדי להזיק אי נמי משום דכתיב
תרי זמני צור כי יפחה איש צור או
כי יכרה איש צור (שמות חב) דריש
בירושלמי אחד צור למיתה ואחד צור
לניזקין: **מניין** שדדחה. סקילה
נאמר תחילה דכסוף ואפילו הכי
עבדינן לה לבסוף משום דאשכחן
קראי דסמוך סקילה למיתה דכתיב
(דברים י) וסקלתם בלכנים ומתו: אפילו
מניין שאף לזרות פ'. אפילו
לרב דליף זרות משענה

מיעוט והשזה הכתוב *איש אלשה
לכל מיתות שכתורה. לסדרה.
שמה יתנו בה עניינס ויבואו לידי
ההורד דלי לאו האי טעמא נהי
דלרבנן לא אכרעה קרא להפטיטה
עבדי לה אן כדי שמתות מהר:
כבגדיס. של סוטה: **נקרעו**. כדרך
כל הנקרעים: **נפרמו**. קרע משונה
לכל ולכלן ולמחוסות קטנות:
וסותר אם עשרה. קלעי שערה:
ונפרו כל פניס. ואם לא היו
מקלקלין אותה אין כאן ייסור אם
תלא זכאה ולאו מתכוונס לביישה
ואפילו היא זכאה של טעמא מכל
מקום פרולה היזה סכרי קינא לה
ובמקרה: **פגם** [האשקלה אין ייסור]
גדול מהו וטעמא ללו משום הרעוב:
ה"ל: **מיסה יפה**. ולא תבוא:
בזונו דלינס עדיף ליה. כלומר גדול
בזונו טפי מניחא דגופיה הלכך עוח
לה שסיסקל בלבושה ותסאה למות
ואי' דליכא לערא דגופא ולא
תבוא לוחה להפטיטה הלכך זו היא
כרית מיתה יפה: **ניסא דגופא**
עדיף ליה. גדול בזונו טפי מבזונו
הלכך כשפטיטנה זו היא יפה לה:
מתני' סיס נכוס טפי קומס.
ומילוי משם לארץ: **סופכו על**
פניו. כשהוא מושכב פרקין הוא
מגונה ויור: **גמ' פנה וקופס על**.
שהיה מפילו מעומד ולא מיושב: **ומי**
בטינ כולי סאי. דבלאו הכי ליכא
שיעור מיתה: **פס צור ספוס כרי**
לפסיס. משהה היא בבבא קמא (דף
נז) אחד החפר טרוואחד החופר יח
למטה חייב בפליטה צור ותמור אם
כן נמה נאמר צור מה צור שיש
כדי להמית והייט עשרה טפחים
דסתם צור אינו פחות מעשרה טפחים
אף כל שיש בו כדי להמית ומאי ניהו
עשרה טפחים היו פחותין מכלן וכל
לסוכן צור ותמור ומת פסור אלמא
עשרה היו שיעור להמית: **מיסה**
יפה. שימות מהר: **מינוול**. אם
גבוה יותר מודי מתפצר גבוה ואכרי' ונכיס'
מספרקין וכריסו נבקעס: **פנין**
שכדפיס. יודוט הטוגעס בהר סיני
ת"ל ירה לא תגע וגו': **יירב**. לשון
השכלה כמו (שמות טו) ירה בים
ומשמעות דריש ולא ריבויא: **ענין**
שסקילת אכניס חוזכרה עם ת"ל סקיל'
דהוא לשון אכניס כדכתיב (דברים כב) וסקיל'
וסקולס (כל) אכשי עירה בלכניס:
ומנין שפסקילס וכדפיס. אם הולך
למיתה בגון שחטורה ולא מת: **פ"ל**
כי סקול יסקל או יירב יירב.
ריבויא הוא דלי חדר מייניהו דוקא'
קאמר לו ה' או ה' אה, לכתוב 'כי'
סקול או ירה' מדכתיב הכי, לרבויו
כתבניה: **שסם פס דכייסי ילא**. לכך
נאמר 'או לחלק: **ומנין שאף לזרות**.

אשה לאיס כ"ל

[סוטה כג]
[ע"ל מנ. ע"ל]

[סוטה כג]
[הסניף]

ע"ל

גליון

השנים

רשיו דים

כסוף וכו'

כשהוא מושכב

ע"י תבנית

שנות יסק

ח"ל סימן ד'

[סוטה ת. ע"ל]

[סוטה טז]

לקמן ע"ל

ספחים ט"ז

כחונות ג'

[כ"ז ח"א]

ג"ל ע"ל

[חכ"ט ע"ל]

[דף כ]

ומשמעות דריש ולא ריבויא: ענין

שסקילת אכניס חוזכרה עם ת"ל סקיל'

דהוא לשון אכניס כדכתיב (דברים כב) וסקיל'

וסקולס (כל) אכשי עירה בלכניס:

ומנין שפסקילס וכדפיס. אם הולך

למיתה בגון שחטורה ולא מת: פ"ל

כי סקול יסקל או יירב יירב.

הא קא מיפסיא כלל
העל

תמ נאמא

ה"ל

ה"ל

ה"ל

ה"ל

ה"ל

ה"ל

ה"ל

ה"ל

ה"ל

ה"ל

ה"ל

ה"ל

ה"ל

ה"ל

ה"ל

ה"ל

ה"ל

ה"ל

ה"ל

הוא אמר קרא *ורגמו אותו* מאי 'אותו' אילימא

הוא או לא את האשה הריא' אלא מאי 'אותו'

אותו בלא כסותו בלא אוחה בכסותה רבי

יהודה אומר 'אותו' בלא כסותו לא שנה אישי

ולא שנה אשה. למימרא דרבנן היישי

להרורא ורבי יהודה לא היישי להרורא

הוא איפכא שמענא לרו' דתנן [הכהן אוחו

בבגדיה אם נקעו נקעו ואם נפרמו נפרמו

עד שמגלה את לבה וסותר את שערה רבי

יהודה אומר אם היה לבה נאה לא היה

מגלה ואם היה שערה נאה לא היה סותר]

הוא אמר קרא *ורגמו אותו* מאי 'אותו' אילימא

הוא או לא את האשה הריא' אלא מאי 'אותו'

אותו בלא כסותו בלא אוחה בכסותה רבי

יהודה אומר 'אותו' בלא כסותו לא שנה אישי

ולא שנה אשה. למימרא דרבנן היישי

להרורא ורבי יהודה לא היישי להרורא

הוא איפכא שמענא לרו' דתנן [הכהן אוחו

בבגדיה אם נקעו נקעו ואם נפרמו נפרמו

עד שמגלה את לבה וסותר את שערה רבי

יהודה אומר אם היה לבה נאה לא היה

מגלה ואם היה שערה נאה לא היה סותר]

הוא אמר קרא *ורגמו אותו* מאי 'אותו' אילימא

הוא או לא את האשה הריא' אלא מאי 'אותו'

אותו בלא כסותו בלא אוחה בכסותה רבי

יהודה אומר 'אותו' בלא כסותו לא שנה אישי

ולא שנה אשה. למימרא דרבנן היישי

להרורא ורבי יהודה לא היישי להרורא

הוא איפכא שמענא לרו' דתנן [הכהן אוחו

בבגדיה אם נקעו נקעו ואם נפרמו נפרמו

עד שמגלה את לבה וסותר את שערה רבי

יהודה אומר אם היה לבה נאה לא היה

מגלה ואם היה שערה נאה לא היה סותר]

הוא אמר קרא *ורגמו אותו* מאי 'אותו' אילימא

הוא או לא את האשה הריא' אלא מאי 'אותו'

אותו בלא כסותו בלא אוחה בכסותה רבי

יהודה אומר 'אותו' בלא כסותו לא שנה אישי

ולא שנה אשה. למימרא דרבנן היישי

מיעוט והשזה הכתוב *איש אלשה

לכל מיתות שכתורה. לסדרה.

שמה יתנו בה עניינס ויבואו לידי

ההורד דלי לאו האי טעמא נהי

דלרבנן לא אכרעה קרא להפטיטה

עבדי לה אן כדי שמתות מהר:

כבגדיס. של סוטה: **נקרעו**. כדרך

כל הנקרעים: **נפרמו**. קרע משונה

לכל ולכלן ולמחוסות קטנות:

וסותר אם עשרה. קלעי שערה:

ונפרו כל פניס. ואם לא היו

מקלקלין אותה אין כאן ייסור אם

תלא זכאה ולאו מתכוונס לביישה

ואפילו היא זכאה של טעמא מכל

מקום פרולה היזה סכרי קינא לה

ובמקרה: **פגם** [האשקלה אין ייסור]

גדול מהו וטעמא ללו משום הרעוב:

ה"ל: **מיסה יפה**. ולא תבוא:

בזונו דלינס עדיף ליה. כלומר גדול

בזונו טפי מניחא דגופיה הלכך עוח

לה שסיסקל בלבושה ותסאה למות

ואי' דליכא לערא דגופא ולא

תבוא לוחה להפטיטה הלכך זו היא

כרית מיתה יפה: **ניסא דגופא**

עדיף ליה. גדול בזונו טפי מבזונו

הלכך כשפטיטנה זו היא יפה לה:

מתני' סיס נכוס טפי קומס.

ומילוי משם לארץ: **סופכו על**

פניו. כשהוא מושכב פרקין הוא

מגונה ויור: **גמ' פנה וקופס על**.

שהיה מפילו מעומד ולא מיושב: **ומי**

בטינ כולי סאי. דבלאו הכי ליכא

שיעור מיתה: **פס צור ספוס כרי**

לפסיס. משהה היא בבבא קמא (דף

נז) אחד החפר טרוואחד החופר יח

למטה חייב בפליטה צור ותמור אם

כן נמה נאמר צור מה צור שיש

כדי להמית והייט עשרה טפחים

ה"ל

ה"ל

ה"ל

אמא

ה"ל

ה"ל

ה"ל

ה"ל

ה"ל

ה"ל

ה"ל

